

*Úplně první příspěvek je dole. jdou od spoda nahoru.



Oči začne otvírat, až v moment kdy se začne místnosti linout záře. Otevře je a ohlédne se kolem sebe. Vička jsou zalité drobnými slzičkami, a utrápeným výrazem. Ruce u toho stále drží na srdci, a jako zařezaná sleduje, co se kolem ní děje. Až když se srdce začne tavit, tak ruce rychle stáhne k sobě a udělá ústopný krok dozadu. Oči z něho nespoušti ani na malý moment.* //Opravdu obto příjdu? Bože.. já jsem blbá. Měla jsem tu raději nechat vzpomínku na babičku. Ta je taky cená.// *Povzdechne si, a otočí se směrem k východu. S kulhavým krokem a rukou držící se boku se vydáva ven z pevnosti směrem k hradu.

Ona jistě nepočítá s něčím jako je obrana z druhé strany, proto když zarazí meč přímo protivníkovy do hlavy, tak se ani nebrání, když po ní šmátne a shodí jí na zemi. To bezvládně dopadne, a vydechne.* Ah. *Jediná slova, co z ní vyderou, když si začne ošahávat rameno. Zůstáva tam ležet, jako taková hadrová panenka, a nevěnuje pozornost soše ustupující do stínu. Oči pevně k sobě tiskne, a do očí se jí začinají hrnout slzy. Ani se z místa nehne, to až po delší době se začne soukat na nohy. Rukama se lehce zapře do země a postaví se.* //Seber se. Přišla jsi sem úkoly dodělat ne tu brečet.// *Zadní časti dlaně si očička otře. Pomalejším krokem se vydá k dalšímu vchodu. Až tedka začne řešit ty svoje zranění na ruce. Otočí dlaně a pohlédne na šrámy na nich.* Eh. *Šáhne si do kapsy od bundy a vytáhne z ní dva látkové kapesníky a zaváže si je pevně kolem obou dlaní. Projde do další místnosti. Dojde až ke krystalu ke kterému lehce natáhne ruce.* //Dobře. Oběť. Jakou oběť tu můžu nechat.// *Šáhne si do kapes a ty si pěkně prohmatá.* //Jsem si nic cennýho sebou nebrala.// *Chvíli tam jenom stojí a vypadá, že jí to v mozku jede na plné obrátky. Nepřitomně čučí před sebe a nakonec natáhne ruce ke krystalu.* Tak jo..chceš oběť? *Hlas se jí začne lehce třást a s napnutou čelistí řekne.* Chci ti obětovat svou city. Moje city k Mateovy. První člověk do kterého jsem se kdy zamilovala, a i když to bolí, tak je to furt krásny pocit někoho.. *To se sekne a zase jí hlas dost zaváha. Pak pokračuje.* A je to pro mě hodně cený, tak snad tohle jako moje oběť stačí. *A s těmi slovy položí své dlaně na ruce. Zavře oči k sobě, a necháva je zavřené.



Sleduje jak se socha říti nahoru a zase zpátky prudce dolů. Ačkoliv nejde o zrovna velkou výšku, tak mu to očividně, i tak ublíží natolik, že nějaký čas zůstáva bezvládně ležet. Na nic nečeká, a vydá se rychle pro meč.
*//S holý mu těžko ublížím.// *Hůlku už má zase zastrčenou v kapse, a vydá se k soše. Jde rychle, asi z toho důvodu, že chce využít výhody, kdy leží na zemi. Stiskne rty k sobě, a čím blíž k němu je tím do kroku přidáva, až se k němu přiblíží. Nestoupá si na něho a ani úplně k němu, ale i tak jde do takové blízkosti ve které na sochu dosáhne. Oběma rukama se s mečem napřáhne za záda a prudce s ním švihne k jeho hlavě.* [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 2.]*



Několikrát se ještě zhluboka nadechne, a s lehkým kývnutím se narovná. Oči u toho mhouří k sobě, a zrak upře na clonu z které se pomalu začína dostávat ta rozrušená socha, kdo by se tomu chodákovy taky divil, když má pod srdcem vraženou sekeru, to nemůže být něco přijemné i pro něco tak neživého.. Dá se do pozoru. Levou nohu před sebe a druhou o něco dozadu. Přimhouří na sochu oči, a jen co na něho vidí dobře, tak s ní začne znova pohybovat. Provede prudký švih nahoru a dolů, tak jako před tím. Oči soustředěně mhouří k sobě a vysloví.
Alarte Ascendare! [Uživatel seslal kouzlo Alarte Ascendare. Zasažená osoba je vyhozena vysoko nad zem, načež se začne rychle řítit k zemi.]

q

Na nic nečeká, a jen co se před ní objeví kouřová clona, tak s bolestí v očích se začne plazit na nohy. Ona si je asi vědoma, že není zrovna v nejlepší situaci, takže nějaká bolest jede do pozadí, aspoň pro zatím. Udělá několik kroků dozadu - nejdřív pozadu, a pak se otočí a klidně se rozbehne pomalejším během víc vzad. Oddechuje, a to opravdu prudce. Ruce má puštěné podél těla, a drží se za zasažený bok. To, že si může krví z rukou pošpinít bundu jí očividně netrápí a klidně se za to místo drží. //Musím popadnout dech. Dokud mám čas.// *A to už hůlkou začne mřít přímo na sebe.* Anima Verde! [Uživatel seslal kouzlo Anima Verde. Cíli se uvolní dýchací cesty a jeho plíce se naplní pocitem čerstvého lesního vzduchu. Účinek je pozvolný a dlouhodobý – zlepšuje průchodnost dýchacích cest a vitalitu při námaze.]

q

Do hůlky zřejmě vkráda dost naděje do svých schopností v kouzlení, když se na místě nehne, a akorát hůlkou míří před sebe. Což zrovna dobrý nápad očividně není, když se sochou nic neděje, tak se jí do očí začne hrnout strach. Hůlku stáhne k sobě, asi jí je jasné, že nemá šanci se v tento moment bránit. Zavře oči k sobě a zkusí se aspoň svalit do boku, au au, a to na další ledové střepy. A to přijde další zásah, kam jinam než do boku, když se tak hezky váli na zemi. Za zasažené místo se chytne, a sykne u toho bolestí. //Musím zmizet. Rychle.// *A to už znova začne mřít hůlkou směrem k protivníkovy. Přimhouří na něho oči a rychle vyřkne.* Fumos! *A její pohyb hůlky je krouživý pohyb do spirály.* [Uživatel seslal kouzlo Fumos. Před sesilatelem se vytvoří kouřová bariéra.]



**Ono kouzlo od někoho tak mladého, a ještě po emoční újmě nebude zrovna dvakrát silné, tak není divu, že se ta socha po nějaké době přece jenom zhybní. Což ona zřejmě nečeká, když je v její blízkosti. Ani třeba sekery není tak přesná, aby sochu trefila k místu srdce. Jen co se začne pohybovat směrem k ní, tak to ona s vyvalenýma očima začne rychle couvat.* Sakra. *Vypadne z ní, jako jediná slova, a dál v tom couvaní pokračuje, ale socha je rychlejší, takže když jí sejme, tak ona se svalí na tu zem. Z úst se jí vydere jekot, a ruce natáhne před sebe, tak aby narazila na zem na ně. Jenže on tady opravdu někdo při těch kecech nedával zrovna pozor, a při nárazu stojí přímo na těch úlomcích. Potřísněné ruce nerěší, a i přes pád začne rychle pravou rukou klouzat do kapsy. Vytáhne z ní hůlku a švihne s ní k soše.* Alarte Ascendare! *Provede pohyb takovým způsobem, že hůlku zvedne nahoru a dolů.* [Uživateli se nepodařilo kouzlo Alarte Ascendare.]*



**Jen co s hůlkou mávne, tak si jí rychle schová do kapsy od bundy. Ne nějak hluboko, a jen jí zajistí lehce zipem, tak aby se k ní mohla rychle dostat. Zrak jí padne na opuštěné předměty. Přimhouří na ně oči, a rychle se k nim rozběhne, tak rychle, aby se jí povedlo po zamrzlé ploze běhat bez újmy, takže o velký běh zrovna nepůjde. Zastaví se u těch věcí, a polašně si je prohlédne.* //Sekera, meč, hole? Jako fakt? Ehh.// *Do ruky rychle čapne tu sekera a přitom drží oční kontakt se svým protivníkem. Uchopí jí pevněji do ruky, a ona se vydá o něco blíže k němu. Ale stále, tak aby si udržovala nějaký prostor* Mají takový obludy jako ty vůbec srdce? *Povytáhne na ní obočí, ale asi ani nečeká, že by jí přišla odpověď, protože prudce mrští rukou směrem k místu, kde by se tak mohlo srdce nacházet.* Tak to tedka zjistíme! *Křikne k němu při hodu.* [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 4.]*



**Nad ztlumeným světlem jí lehce povyskočí obočí nahoru. Ruce spustí dolů podél těla, a rychle se ohlédne kolem sebe. Jakmile jí do zorného pole padne průchod, bez jediného zaváhaní se k němu vydá. Dokonce se i rozběhne, jak by neměla vůbec žadný strach, co může násladovat. Jen co prorazí do další časti pevnosti, tak to se jí vyskytne pohled na tu postavu. Vyvalí oči, a ten svůj běh hnedka spomalí. Prudce se zastaví, a nejistě se na ní kouká. Udělá krok dozadu, a vytasí hůlku před sebe, a vydá se k ní pomalým krokem. Opravdu pomalým, jak by se bála, co to vlastně může dělat, on ten strach taky bude oprávněný, když se jí vyskytne pohled na tu zbraň v jeho ruce. Semkne rty k sobě, a poplašně provede rychlý pohyb hůlky směrem k protivníkovy.* Petrificus Totalus! //Drž svoje emoce v klidu. To, co bylo bylo. Teď jseš tady a musíš být klidná.// [Uživatel seslal kouzlo Petrificus Totalus. Zasažená osoba je kromě očí absolutně znehybněna. Je však stále schopna vnímat.]*

A když se jí povede opravdu najít východ, tak k němu pomalu dojde. Neuchyluje se k žádnému běhu, asi když už ušla takovou cestu, tak nepovažuje za důležité to rychle doběhnout. Vyjde z chodby a vydá se dalšímu úkolu vstříč. Prudce a nohama se tak zarazí do země. Rukou si sjede do kapsy od bundy a vytáhne z ní hůlku. Tu pevně stiskne v ruce, a vydá se do sálu. Vstoupí dovnitř, a očkama si přejede místnost. Přitom si pevně k sobě tiskne hůlku, tak aby jí měla stále u těla. Vykočí krokem k plameni uprostřed sálu. //Jedno za mnou další předemnou. Zatím to jde...// *Semkne rty k sobě a zastaví se u toho plamene.* //V rámci možností// *K obličeji, ruce? Zkrátka k tomu, co se před ní začne vytvářet začne pomalu natahovat ruku, to jí, ale zase rychle stáhne.* //Může to být past// *Vypadá, že váha, a asi by ještě váhala, pokud by nepřišli na řadu hlasy. To se začne kolem sebe prudce otáčet, a hlavou kroutit do strany.* //Ne. Znova ne. Prosím// *Dlaně si začne tlacit na uši, a drží si je tam pevně. Opravdu pevně, jakoby snad měla pocit, že jí to pomůže.* Proč je tu sakra tolik hlasů všude? *Křikne do prostoru, až ze samého zoufalství. Jde na ní vidět, že její panika, začína prudce stoupat nahoru. Tělem jí projede drobný třes, asi od strachu. I do očí se jí začne dostávat a dech začne zrychlovat.* //Klid..už jsi to jednou zvládla. Jednou už se ti to povedlo zvládnout. Není to pravda. Je to jenom zkouška. Není to pravda// *Rty rychle něco naznačuje, jakoby mluvila, ale přitom se jí z rtů nevydere ani hláska, ani jediný zvuk. Sedne k zemi, a pevně si tiskne kolena k sobě. Hlavu má schovanou v klíně.* //Není to pravda. Jsi dobrá. Zvládla jsi projít celou tou blbou cestou. Tak zvládneš i tohle// *A dech se jí začína pomalu uklidňovat. Už není tak hlasitý, a ani zrychlený. Naopak je poměrně pomalý a klidný, samozřejmě v rámci možností, ono na tomhle místě úplně klidný být jistě nejde. provede ještě několik hlubokých nádechů. Tělo se přestáva třást, a ty plameny snad začnou ztrácat na intenzitě. Pomalu si začne stoupat zpět na nohy. Ruce sice pořád tiskne pevně k sobě, ale oči začne pomalinku otevírat, a zrak upře na oheň před ní.*



4

3

Jen co vstoupí dovnitř, tak stáhne ruce k sobě, tak aby nezabírala tolik místa. Ono i kdyby se tam vešla bez pokusu se zmenšit, tak by pravděpodobně úzkostný pocit malého prostoru měla stále. Oči má upřené, jak na ledové bloky kolem ní, tak i na cestu po které jde. Dělá pomalé krůčky, a jede na ní vidět, že volí každý krok, a i když pohyb s velkou pečlivostí. Takhle pokračuje ve své cestě, ale čím dál jede dál, tak se jí tvář úzkostně stahuje k sobě. Zkousne si spodní ret, a pevně ho sevře mezi přednímy zuby.* //Mně snad začína fakt hrabat// *A jak pokračuje, tak sebou začína ošťvat.* Kdo mi tu furt kecá do hlavy. Nemůžete být na chvíli ticho? Já se tu snažím soustředit, jestli jste si nevšimli. *Vyprskne někam do prostoru, jakoby opravdu mluvila k nějaké osobě před ní. Udělá pár kroků dál, a lehce rukou zavadí o ostrý blok, ale to opravdu jenom lehce, že bunda by to měla snad všechno jistit. Prudce se zastaví, a začne kroutit hlavou.* //Soustřed' se! Koukej však jsi se málem nabodla! Jsou to jenom hlasy. Jsem tady sama..nikdo tu není. Není to skutečný. Jak vylezezu, tak zase budu obklopená lidma. Nejsem sama. Nikdy jsem nebyla. Tak se soustřed// *Stiskne pevně dvě čelisti k sobě, a po chvilce jenom stání se dá zase do kroku. Tentokrát jede na ní vidět trochu méně rozhození, a stále si něco mumlá nesprozumitelně pod nosem.* //Měl jsem jít jinudy. Tohle fakt nikdy neskončí// *Opatrně našlapuje, a oči má zabodnuté kolem sebe. Pokud je to opravdu hodně úzke, tak si stoupne do boku, a začne postupovat takhle, jestli se to dá dát projít i normálně, tak to akorát tiskne ruce k tělu, a konečky prstíku máá natažené, tak aby jí dodávali rovnováhu. Neotáčí se zpátky, a akorát se kouká před sebe, asi ve snaze opravdu nějaký výchoť najít.

Udělá několik kroků dovnitř //jen co se postaví před ty tři průchody, tak si je jen ráce přejede pohledem. Dlouho neváha, asi jí je jasné co jí tady čeká, volba. Dojde k prvnímu průchodu a postaví se k němu. Halku zvedne nahoru a namíří s ní k sobě. Zavře očičky, a jde vidět, že se snaží soustředit pomalu udělá lehkou ležatou osmičku a vysloví. A primor Sentir! *Vysloží formulku kouzla a u toho stojí hůlka směruje na ní, jen co tak udělá, tak jí zase složí podél svého těla a za jede s ní do kapsy. Udělá jen poslední krok dovnitř a ohledne se kolem.* //Eli. Tahle cesta si bude dlouhá. Bych raději volila něco kratšího, jestli tu je na výběr. A je to úzký, i když tím bych se protáhla ne?// *Začne se otáčet na místě, a furt ale postáva před vstupem. Jen se otáčí a očkami si přeměřuje, jak svůj trup, tak i úzky prostor.* Hmn. *Vydá ze sebe nakonec a popojde o vchod dál. Postaví se před něho, a lehce si stoupne na špičky. Jen zo ucítí vítr, tak udělá krok dozadu. Svraští boky k sobě a překvapeně na ten vchod mrká.* //Vítr, výkroví, taklik nevadil..ale tenhle je zvláštní. Já nevím. Mám z toho udivivý pocit.// *Lehce sebou zatřese a semkne rty k sobě.* //Fajn. Ne. Za žádným šepotem nejdu mi to bude zase něco nakecávat.// *Popojde k poslednímu vchodu, tady se zarazí, už při přiblížení k němu. Udělá prudký krok dozadu, a začne kroutit hlavou.* //Je tam máma. Tma neznačí nic dobrýho. Můžou tam číhat stíny, temné myšlenky, a kdo ví co ještě bandu z Kruvalu napadlo. Fajn. Musí.// *Ustoupí od těch dveří a začne chodit kolem všech vchodu, a nakonec se zastaví u toho prvního.* //Sice dlouhá cesta, ale to taky může klamat. Jdu tudy. To vypadá nejvíce rozumně.// *Pomalu začne procházet dovnitř. Naposledy se sekne a věnuje ostatním cestám poslední pohled, než vyrazí ku předu.* (HOD KOSTKOU) [Z rozsahu 1-5 padlo číslo 4.]

**Udělá několik kroků dovnitř, a jen co se postaví před ty tři průchody, tak si je jen lehce přejede pohledem. Dlouho neváha, asi jí je jasné, co jí tady čeká, volba. Dojde k prvnímu průchodu, a postaví se k němu. Hůlku zvedne nahoru a namíří s ní k sobě. Zavře očička, a jde vidět, že se snaží soustředit pomalu udělá lehkou ležatou osmičku a vysloví.* Aprimor Sentir! *Vysloví formulku kouzla a u toho stále hůlka směřuje na ní. Jen co tak udělá, tak jí zase složí podél svého těla a zajede s ní do kapsy. Udělá jen patrný krok dovnitř a ohlédne se kolem.* //Eh. Tahle cesta asi bude dlouhá. Bych raději volila něco kratšího, jestli tu je na výběr. A je to úzky, i když tím bych se protáhla ne?// *Začne se otáčet na místě, a furt ale postáva před vstupem. Jen se otáčí a očkama si přeměřuje, jak svůj trup, tak i úzky prostor.* Hmm. *Vydá ze sebe nakonec a popojde o vchod dál. Postaví se před něho, a lehce si stoupne na špičky. Jen co ucítí vítr, tak udělá krok dozadu. Svraští obočí k sobě, a překvapeně na ten vchod mrká.* //Vítr by mi tolik nevadil..ale tenhle je zvláštní. Já nevím. Mám z toho divný pocit.// *Lehce sebou zatřese a semkne rty k sobě.* //Fuj. Ne. Za žadným šepotem nejdu mi to bude zase něco nakedávat // *Popojde k poslednímu vchodu, tady se zarazí, už při přiblížení k němu. Udělá prudký krok dozadu, a začne kroutit hlavou.* //Je tam tma. Tma neznačí nic dobrýho. Můžou tam číhat stíny, temné myšlenky, a kdo ví co ještě bandu z Kruvalu napadlo. Fajn. Mysli.// *Ustoupí od těch dveří a začne chodit kolem všech vchodu, a nakonec se zastaví u toho prvního.* //Sice dlouhá cesta, ale to taky může klamat. Jdu tudy. To vypadá nejvíce rozumně.// *Pomalu začne procházet dovnitř. Naposledy se sekne a věnuje ostatním cestám poslední pohled, než vyrazí ku předu.* (CESTA S LEDOVÝMI BLOKY) [Uživatel seslal kouzlo Aprimor. Vybraný smysl se výrazně zesílí, zatímco ostatní se dočasně utlumí.]*

Na zamrzlé jezero si pomalu vstoupí tato studentka. Jde na ní už při prvním kroku vidět její nejistota, ale přitom odhodlání. Tyhle emoce se v jejím obličeji bijí, a různě výři. Její noha se pomalu dotkne ledu, a začne postupovat k pevnosti. Obléknutá je do teplejšího oblečení, takže dívka, když jsem vyrážela chtěla být zřejmě připravená i na tu nejhorší zimu. Černé zateplené legíny jí perfektně sednou, že ani malý kousíček jejího kotníčku nevykukuje. Tmavě zelená mikina jí je až pod zadek, a má vnitřní stranu z kožíšku, pod tím jí kouká černý rulák až ke krku a černý sportovní nákrčík, co jí zakryva celý krk. Nechybí ani černá teplá sportovní bunda. Vlasy má stáhnuté do dvou francouzských copanků pevně spletené. A ani na botech nezanevřela. Ty jsou vyší, tak aby jí dobře drželi nohu, a také zimní. Pomalu postupuje na ledě, a ruce má natáhnuté podél těla, asi kdyby padala, tak ať se může zachytit rukama, a nerozplácne se rovnou na hlavu.

*//Snad mám všechno. Kontrolovala jsem to třikrát. To by byl průser kdybych na něco zapomněla.// *Zastaví se před vchodem, a ještě si začne promačkávat kapsy, jakoby v nich něco hledala. Nakonec je, ale zase pustí podél těla, a s jedním odhodlaným kývnutím vstoupí dovnitř. Jen co má šanci, aby se jí do hlavy dostal ten šepot, tak stáhne rty k sobě.* //Nádech, výdech. To zvládnu. Musím myslet na to, že ne všechno tu je skutečné. Je to zkouška. Jenom zkouška.// *S mírným a dost nuceným úsměvem si medailon převeze.* Děkuju. *Řekne a začne si ho schovávat do kapsy, kterou pořádně zavře.**